

Ні, вдуріти доведеться

Іван Франко

Ні, вдуріти доведеться,
роком кожний миг стається,
дні повзуть важкі, німі
із неволі у тюрмі.
Діла, праці, хоч би злуди,
щоб не ритись в власній груди,
щоб забуть невольний стан,
не ятрити давніх ран.
Чарівнице злотокрила,
пісне ніжна, пісне мила,
ти візьми мя, не лиши,
в край чудовий занеси!
В край чудовий, в край казочний,
де бездонний, непорочний
сяє і смієсь блакіт,
в чистий, ясний, кращий світ.
Під блакітом тим іскристим
ллєсь життя ключем пречистим,
в жилах кров кипуча гра,
сила груди розпира.
Бог з сівнею полем ходить,
в краю розум верховодить,
дух геройський підліта,
а царює красота.
А хоч грає зло, мов тучі,
пасті розніме гадючі,
то найдесь герой як стій,
що за край постоїть свій.
Всяке зле чи добре діло,
хоч як скрито б не сиділо,
там усе на світ зійде
і заплату знайде.
Хоч часом наляже горе,
кривда правду переборе,
підла зрада під кінець
царський осяга вінець,
щира вірність у кайданах

або в полі в лютих ранах —
не лякайтесь: вся біда
тільки проба і луда.
Ще в останній крайній хвили
встане правда із могили,
сильна, юна, злу на страх,
і розсипле зло на прах.
Час, простір, замки могильні
против неї всі безсильні,
бо вони є сила та,
що всім світом оберта.
Мов змія, що в хвіст кусаєсь,
з неї вплив, в ню вливаєсь
вічний сил плідних потік,
дух, природа, чоловік.
В єдності живій з собою
три могучі сили ті
подають собі чергою
з рук у руки золоті
кубки з вічно молодого
всецілющою водою.
Не опреться тій воді,
вічно юній правді щирій,
ані зрада у порфірі,
ні брехня у чорній рясі,
в медоплинних слів прикрасі,
ані військо незчисленне,
ані навіть те страшенне
смерті лезвіє студене
в казці, в казці *nota bene*.